

Daniels bok – nummer hundre og femtiåtte

Avsløring av synet: Å forstå sørgedagene i Daniel

Jeff Pippenger

2024-03-25

I Kyros', Persias konges, tredje regjeringsår ble et ord åpenbart for Daniel, han som ble kalt Beltsasar; og ordet var sant, men den fastsatte tiden var lang. Og han forstod ordet og fikk innsikt i synet. I de dager sørget jeg, Daniel, i tre fulle uker. Jeg åt ikke noe godt brød, og verken kjøtt eller vin kom i min munn, og jeg salvet meg ikke i det hele tatt før tre hele uker var gått. Og på den tjuefjerde dagen i den første måneden, mens jeg var ved bredden av den store elven, som er Hiddekel. Daniel 10:1–4.

I løpet av de symbolske tre og en halv dagene i Åpenbaringen kapittel elleve, når de to vitnene ligger døde på gaten, blir en «ting» åpenbart for Beltesassar. Han hadde tidligere forstått «synet» (march), for i kapittel ni hadde Gabriel allerede kommet og gitt ham forståelse av synet.

Ja, mens jeg ennå talte i bønn, kom mannen Gabriel, som jeg hadde sett i synet i begynnelsen, flygende med stor hast og rørte ved meg ved tiden for kveldsofferet. Og han underviste meg og talte med meg og sa: Daniel, nå er jeg kommet ut for å gi deg innsikt og forstand. Ved begynnelsen av dine bønner gikk ordet ut, og jeg er kommet for å kunngjøre deg det; for du er høyt elsket. Forstå derfor saken og gi akt på synet. Daniel 9:21–23.

«Mannen Gabriel, som» Daniel «hadde sett i synet i begynnelsen», viser til «chazon», synet om profetisk historie, hvilket siktet til at Gabriel tydet synet om rikene i Bibelens profeti for Daniel i kapittel åtte. Men «synet», som Daniel da skulle gi akt på i kapittel ni, var «mareh», synet av fremtredelsen. Deretter gir Gabriel Daniel den historiske utlegningen av profetien om de to tusen og tre hundre år.

Kapittel ni ble oppfylt i Dareios' første regjeringsår. Når Beltsasar sier at han «forstod synet» i «Kyros' tredje regjeringsår», hadde han i to år forstått «mareh»-synet. Det Beltsasar kom til å forstå i «de dager» da han sørget, var «tingen», det vil si det hebraiske ordet «dabar», og det var langt, for den fastsatte tid var to tusen fem hundre og tjue år.

Daniel hadde allerede forstått noe av «tingen», for han fullførte bønnen i Tredje Mosebok tjueseks i kapittel ni, og det er «tingens» bønn. Det kom økt lys over «de syv tider», som Beltesassar kom til å forstå i løpet av de tjueen sørgedagene, og det økte lyset over «de syv tider» i disse sørgedagene var et forbilde på det økte lyset over «de syv tider» i 1856. Millerittene kjente også tidligere til «de syv tider», for de hadde forkynt det, men det var ytterligere lys som skulle prøve dem nettopp på det punktet i deres historie da de gikk over fra den filadelfiske til den laodikeiske bevegelsen.

Beltsasars sørgedager er parallele med den profetiske historien da den filadelfiske bevegelsen gikk over til den laodikeiske bevegelsen i 1856, og deretter til den laodikeiske adventistkirken i 1863. Både Beltsasars og millerittenes historie om det økte lyset over «de sju tider» samsvarer med overgangen fra den laodikeiske bevegelsen under den tredje engel til den filadelfiske bevegelsen av

de hundre og førtifire tusen, og med sørgedagene, som er under ventetiden, da økt lys over «de sju tider» skulle åpenbares.

Beltsasar representerer både et budskap og en bevegelse. I hans sørgedagers tid skal budbringeren forstå «tingen», som er Sannhet, og deretter skal han framstille «tingen» for en bevegelse, når Mikael oppvekker de to vitnene i 2023.

Det hebraiske ordet «mareh» (synet av Kristi fremtreden), som Daniel blir omtalt som å forstå i vers én, forekommer fire ganger i Daniels siste syn. To ganger oversettes det med «syn», og to ganger med «fremtreden». Første gang Daniel bruker ordet i vers én, fastslår han at han forstod «synet», men de tre øvrige henvisningene beskriver Daniel idet han erfarte synet. I vers seks var Kristi ansikt «som lynets ‘fremtreden’».

Og på den fire og tyvende dag i den første måned, da jeg var ved bredden av den store elven, som er Hiddekel, løftet jeg mine øyne og så, og se, der var en mann kledd i lin, og om hans lender var det et belte av fint gull fra Ufas. Hans kropp var som beryll, hans ansikt var som synet av lyn, hans øyne som ildsluer, og hans armer og hans føtter skinte som blankpusset kobber, og lyden av hans ord var som lyden av en mengde. Og jeg, Daniel, så alene synet; mennene som var med meg, så ikke synet, men en stor skjelving falt over dem, så de flyktet og skjulte seg. Så ble jeg alene tilbake og så dette store synet, og det ble ingen styrke tilbake i meg; for min herlighet ble i meg vendt til fordervelse, og jeg beholdt ingen styrke. Daniel 10:4-8.

Det finnes et annet hebraisk ord som er oversatt med «syn», og som vi skal behandle etter at vi har fremstilt noen kjennetegn ved det hebraiske ordet «mareh». I de foregående versene er ordet «utseende» det hebraiske ordet «mareh». Det samme ordet er oversatt med «syn» i vers seksten. I vers seksten har synet av Kristus gjort Daniel sorgfull.

Og se, en som lignet menneskenes sønner, rørte ved mine lepper; da åpnet jeg min munn og talte og sa til ham som stod foran meg: Å, min herre, ved synet er mine smerter vendt over meg, og jeg har ikke beholdt noen styrke. Daniel 10:16.

Det hebraiske ordet som er oversatt med «sorrows», betyr et hengsel, og «synet» av Kristi tilsynekomst som Daniel så i verset, dreide på et hengsel. Et «hengsel» i profetien representerer et vendepunkt.

«Det er lærdommer å hente fra fortidens historie; og oppmerksomheten henledes på disse, for at alle skal forstå at Gud arbeider etter de samme linjer nå som Han alltid har gjort. Hans hånd sees i Hans verk og blant nasjonene nå, på samme måte som den har vært det helt siden evangeliet først ble forkynt for Adam i Eden.

«Det finnes tidsperioder som er vendepunkter i nasjoners og menighetens historie. I Guds forsyn blir lyset for den tiden gitt når disse forskjellige krisene kommer. Hvis det blir tatt imot, følger åndelig framgang; hvis det blir forkastet, følger åndelig tilbakegang og forlis. Herren har i sitt ord åpenbart evangeliets offensive verk slik det er blitt utført i fortiden, og skal bli utført i framtiden, helt fram til den avsluttende konflikten, når sataniske makter vil gjøre sin siste forunderlige bevegelse.» Bible Echo, 26. august 1895.

Vers seksten representerer et vendepunkt i den historien som Beltsasar representerer. Det er et vendepunkt både for det republikanske hornet (nasjonen) og for det protestantiske hornet (kirken). Det representerer en krise, og det representerer det punktet hvor særlig lys for den historien blir gitt. Vendepunktet for Daniel inntraff da Daniel hadde blitt «berørt», den andre av tre ganger. Daniel skulle bli berørt tre ganger, og den andre gangen han ble berørt, var et vendepunkt for Daniel, og dette vendepunktet var den andre av tre ganger da Daniel så «mareh»-synet.

Og se, en som lignet menneskesønnene, rørte ved mine lepper. Da åpnet jeg min munn og talte og sa til ham som stod foran meg: Å, min herre, ved synet er mine smerter vendt over meg, og jeg har ikke beholdt noen kraft. Daniel 10:16.

Vi skal snart behandle de tre berøringene. Den første av de fire gangene Daniel bruker ordet «mareh», var hans vitnesbyrd om at han forstod synet, og de siste tre henvisningene angir hans erfaring da han faktisk så fremtredelsen. Den tredje gangen han identifiserer synet av fremtredelsen, er i vers atten, hvor han blir berørt for tredje gang.

Så kom det igjen en og rørte ved meg, en som så ut som et menneske, og han styrket meg. Daniel 10:18.

Ved den andre berøringen, i vers seksten, som er den andre henvisningen til «marah»-synet, er hans styrke borte, men ved den tredje berøringen blir hans styrke gjenopprettet. I vers ti, seksten og atten blir Daniel berørt. I vers seks ser Daniel Kristi skikkelse, og deretter Gabriel, og i vers ti berører Gabriel Daniel for første gang.

Så løftet jeg mine øyne og så, og se, en mann kledd i lin, med hoftene ombundet med fint gull fra Ufas. Hans kropp var som krysolitt, hans ansikt som synet av lyn, hans øyne som ildsluer, og hans armer og hans føtter som skinnende, blank kobber, og lyden av hans ord som lyden av en stor skare. Og jeg, Daniel, så alene synet; mennene som var med meg, så ikke synet. Men en stor skjelving falt over dem, så de flyktet og skjulte seg. Derfor ble jeg alene tilbake og så dette store synet, og det ble ingen styrke igjen i meg; for min skjønnhet ble i meg forvandlet til forgjengelighet, og jeg beholdt ingen styrke.

Men jeg hørte lyden av hans ord; og da jeg hørte lyden av hans ord, falt jeg i dyp søvn med ansiktet mot jorden. Og se, en hånd rørte ved meg og hjalp meg opp på mine knær og på mine henders håndflater. Og han sa til meg: Daniel, du høyt elskede mann, gi akt på de ord jeg taler til deg, og reis deg opp på ditt sted; for nå er jeg sendt til deg. Og da han hadde talt dette ord til meg, stod jeg skjelvende. Så sa han til meg: Frykt ikke, Daniel; for fra den første dag du vendte ditt hjerte til å forstå og til å ydmyke deg for din Gud, ble dine ord hørt, og jeg er kommet for dine ords skyld. Men fyrsten over Perserrikets kongedømme stod meg imot i tjueén dager; men se, Mikael, en av de fremste fyrster, kom for å hjelpe meg, og jeg ble igjen der hos Persias konger. Nå er jeg kommet for å la deg forstå hva som skal hende ditt folk i de siste dager; for synet gjelder ennå mange dager. Daniel 10:5–14.

Så, i vers seksten, blir Daniel berørt for annen gang, når han ser synet av Kristus.

Og da han hadde tala slike ord til meg, vende eg andletet mot jorda og vart mållaus. Og sjå, ein som likna menneskesøner, rørte ved leppene mine. Då opna eg munnen og tala og sa til han

som stod framfor meg: Å, herre min, ved synet har mine smerter vendt seg over meg, og eg har ikkje halde att nokon styrke. For korleis kan tenaren åt denne herren min tala med denne herren min? For når det gjeld meg, vart det straks ikkje att nokon styrke i meg, og det er heller ikkje pust att i meg. Daniel 10:15–17.

Da blir Daniel rørt ved for tredje gang, ved Gabriels tilsynekomst, ikke Kristi.

Så kom atter en og rørte ved meg, en som lignet et menneske, og han styrket meg. Og han sa: Du høyt elskede mann, frykt ikke! Fred være med deg! Vær sterk, ja, vær sterk! Og mens han talte til meg, fikk jeg styrke og sa: Min herre tale, for du har styrket meg. Da sa han: Vet du hvorfor jeg er kommet til deg? Nå vil jeg vende tilbake for å stride mot Persias fyrste; og når jeg drar bort, se, da skal Hellas' fyrste komme. Men jeg vil kunngjøre deg det som er oppskrevet i sannhetens skrift. Og det er ingen som står meg bi mot disse, uten Mikael, deres fyrste. Daniel 10:18–21.

Daniel blir berørt tre ganger, og første og tredje gang blir han berørt av engelen Gabriel. Andre gang han blir berørt, er det av Kristus. Daniel brukte det samme hebraiske ordet fire ganger, men første gang av de fire, i vers én, sa han at han forstod «synet». Å forstå en sannhet er viktig, men det er ikke det samme som å erfare sannheten, slik han gjorde de andre tre gangene.

Da Daniels sørgedager var fullendt, fikk han en erfaring av synet, som han allerede hadde forståelse av før sørgedagene hans var fullendt. Erfaringen består av tre trinn, fremstilt ved tre berøringer. Den første og den siste berøringen ble utført av Gabriel, og den midterste berøringen var ved Kristus. Den første og den siste berøringen var den første og den siste bokstaven i det hebraiske alfabetet. I dette andre trinnet erkjenner Daniel sin tilstand som en opprørsk synder i forhold til sin Herre, og derfor representerer den midterste berøringen opprør, slik det er fremstilt ved den trettende bokstaven i det hebraiske alfabetet.

Men Peter var nå ikke opptatt av båter eller last. Dette miraklet var for ham, mer enn noe annet han noen gang hadde vært vitne til, en åpenbaring av guddommelig makt. I Jesus så han En som hadde hele naturen under sin kontroll. Nærværet av guddommelighet åpenbarte hans egen vanhellighet. Kjærlighet til hans Mester, skam over hans egen vantro, takknemlighet for Kristi nedlatenhet, fremfor alt følelsen av hans egen urenhet i nærværet av uendelig renhet, overvældet ham. Mens hans ledsagere sikret innholdet i garnet, falt Peter ned for Frelserens føtter og utbrøt: «Gå fra meg, for jeg er en syndig mann, Herre.»

«Det var den samme tilstedeværelsen av guddommelig hellighet som hadde fått profeten Daniel til å falle om som død foran Guds engel. Han sa: 'Min herlighet ble i meg vendt til fordervelse, og jeg beholdt ingen styrke.' Så da Jesaja skuet Herrens herlighet, utbrøt han: 'Ve meg! for jeg er fortapt; fordi jeg er en mann med urene lepper, og jeg bor midt iblant et folk med urene lepper; for mine øyne har sett Kongen, hærskaenes Herre.' Daniel 10:8; Jesaja 6:5. Menneskeheten, med sin svakhet og synd, ble stilt i kontrast til guddommens fullkommenhet, og han følte seg fullstendig utilstrekkelig og uhellig. Slik har det vært med alle som er blitt gitt et syn av Guds storhet og majestet.»

«Peter utbrøt: ‘Gå bort fra meg; for jeg er en syndig mann;’ og likevel klynget han seg til Jesu føtter, idet han følte at han ikke kunne skilles fra Ham. Frelseren svarte: ‘Frykt ikke; fra nå av skal du fange mennesker.’ Det var etter at Jesaja hadde skuet Guds hellighet og sin egen uverdighet, at han ble betrodd det guddommelige budskap. Det var etter at Peter var blitt ledet til selvfornektelse og avhengighet av guddommelig kraft, at han mottok kallet til sin gjerning for Kristus.» The Desire of Ages, 246.

«Mareh»-synet er synet av Kristi fremtreden, men engelen Gabriel fremstilles ved den andre og fjerde gangen Daniel brukte ordet. Første gang var en erklæring om at Beltsasar forstod synet, men de tre siste betegner at Daniel erfarte synet. De tre gangene Daniel erfarer synet, blir han også berørt.

Første gang han ble berørt av Gabriel, var etter at han hadde sett åpenbarelsen av den herliggjorte Kristus, og opplevelsen etterlot ham i «en dyp søvn med ansiktet mot jorden». Synet hadde frembrakt en adskillelse, for de som hadde vært sammen med ham, «så ikke synet; men en stor skjjelving falt på dem, så de flyktet og skjulte seg». I den første skuffelsen «satt» Jeremia «alene, på grunn av Guds hånd», og hos Beltsasar «ble ingen styrke tilbake», «for» hans «fagerhet ble i» ham «vendt til fordervelse, og» han «beholdt ingen styrke».

Da Gabriel rørte ved ham for første gang, satte Gabriel deretter Daniel opp på hans knær og håndflater. Så befalte han Daniel å forstå de ord han talte og å reise seg opp, hvilket han gjorde, skjønt han skalv. Gabriel gir deretter Daniel en redegjørelse for det som hadde skjedd i løpet av de tjueén dagene av Daniels sorg. Han opplyste at etter å ha kjempet med Persias konger i de tjueén dagene, kom Mikael ned fra himmelen for å ta del i striden, og deretter kom Gabriel for å besvare Daniels bønner og forklare Daniel «hva som skal hende ditt folk i de siste dager». Da Mikael kom ned fra himmelen, ble Gabriel sendt for å forklare de siste dager for Daniel.

Gabriels forklaring ble gitt til Daniel ved slutten av de tjueen sørgedagene, noe som, i den linje på linje-anvendelsen av Åpenbaringen kapittel elleve, representerer tidspunktet da Ezekiel i kapittel trettisju to ganger blir befalt å profetere til de døde ben, for å reise de to profetene opp av deres graver. Det finner sted når Mikael kommer ned fra himmelen og oppvekker Mose legeme, samtidig som han nekter å gå i rette med Satan i Judas’ brev. Daniel skal fremdeles bli rørt ved ytterligere to ganger etter at Gabriel hadde gitt ham oversikten over sørgedagene.

Etter at Gabriel var ferdig, «vendte Daniel sitt ansikt mot jorden, og han ble stum», og deretter «rørte» Kristus selv ved Daniels «lepper», og så «åpnet» Daniel sin «munn og talte og sa til ham som stod foran meg: Min herre, ved synet er mine sorger vendt over meg, og jeg har ikke beholdt noen kraft. For hvordan kan denne min herres tjener tale med denne min herre? for hva meg angår, så ble det straks ikke noen kraft tilbake i meg, og heller ikke er det ånde igjen i meg.»

Opplevelsen av å se og tale med Kristus ydmyker Daniel ned i støvet. Han var målløs, og ville ha forblitt slik dersom ikke Kristus hadde rørt ved hans lepper, slik Jesajas lepper var blitt rørt ved kolet fra alteret.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«Da Jesaja skuet denne åpenbaringen av sin Herres herlighet og majestet, ble han overveldet av en følelse av Guds renhet og hellighet. Hvor skarp var ikke kontrasten mellom hans Skapers uforlignelige fullkommenhet og det syndige livet hos dem som, sammen med ham selv, lenge hadde vært regnet blant Israels og Judas utvalgte folk! ‘Ve meg!’ ropte han; ‘for jeg er fortapt; fordi jeg er en mann med urene lepper, og jeg bor midt iblant et folk med urene lepper; for mine øyne har sett Kongen, herskarenes Herre.’ Vers 5. Idet han så å si stod i det guddommelige nærværets fulle lys inne i den indre helligdom, innså han at dersom han ble overlatt til sin egen ufullkommenhet og utilstrekkelighet, ville han være fullstendig ute av stand til å utføre det oppdrag han var kalt til. Men en seraf ble sendt for å fri ham fra hans nød og gjøre ham skikket til hans store gjerning. Et glødende kull fra alteret ble lagt på hans lepper, med ordene: ‘Se, dette har rørt ved dine lepper; din misgjerning er tatt bort, og din synd er sonet.’ Så ble Guds røst hørt si: ‘Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for Oss?’ og Jesaja svarte: ‘Her er jeg; send meg.’ Versene 7, 8.»

Den himmelske sendebudet bød den ventende budbæreren: «Gå og si til dette folk: Hør og hør, men forstå ikke; se og se, men skjønn ikke. Gjør hjertet hos dette folket fett, og gjør deres ører tunge, og lukk deres øyne, for at de ikke skal se med sine øyne og høre med sine ører og forstå med sitt hjerte og omvende seg og bli helbredet.» Vers 9, 10.

Profetens plikt var klar; han skulle heve sin røst i protest mot de rådende onder. Men han gruet seg for å påta seg arbeidet uten noen forsikring om håp. «Herre, hvor lenge?» spurte han. Vers 11. Skal ingen av Ditt utvalgte folk noensinne forstå og omvende seg og bli helbredet?

«Hans sjelsbyrde for det villfarende Juda skulle ikke bæres forgjeves. Hans gjerning skulle ikke være helt fruktløs. Men de onder som hadde tiltatt gjennom mange slektsledd, kunne ikke fjernes i hans dager. Gjennom hele sitt liv måtte han være en tålmodig, modig lærer — en håpets profet så vel som en dommens profet. Når den guddommelige hensikt til sist var fullbyrdet, ville den fulle frukt av hans anstrengelser, og av arbeidet til alle Guds trofaste sendebud, komme til syne. En rest skulle bli frelst. For at dette kunne skje, skulle budskapene med advarsel og bønn framføres for den opprørske nasjon, erklærte Herren: ‘Inntil byene ligger øde, uten innbygger, og husene uten mennesker, og landet er fullstendig lagt øde, og Herren har ført menneskene langt bort, og det er et stort frafall midt i landet.’ Vers 11, 12.»

«De tunge dommer som skulle komme over de ubotferdige, — krig, landflyktighet, undertrykkelse, tap av makt og anseelse blant folkeslagene, — alt dette skulle komme for at de som ville erkjenne i dette hånden til en krenket Gud, måtte bli ført til omvendelse. De ti stammene i nordriket skulle snart bli spredt blant folkeslagene og deres byer lagt øde; de ødeleggende hærene fra fiendtlige nasjoner skulle gang på gang fare over deres land; selv Jerusalem skulle til slutt falle, og Juda skulle føres bort i fangenskap; likevel skulle ikke det lovede land for alltid forbli helt forlatt. Forsikringen fra den himmelske budbæreren til Jesaja lød: ‘I det skal en tidel bli tilbake, Og den skal vende om og bli fortært: Som en terebinte og som en eik, Hvis stubb blir stående igjen når de feller dem; Slik skal den hellige ætt være dets stubb.’ Vers 13.»

«Denne forsikringen om den endelige oppfyllelsen av Guds hensikt fylte Jesajas hjerte med mot. Hva om jordiske makter stilte seg opp mot Juda? Hva om Herrens sendebud møtte

motstand og avvisning? Jesaja hadde sett Kongen, herskarenes Herre; han hadde hørt serafenes sang: 'Hele jorden er full av hans herlighet'; han hadde løftet om at Jehovas budskap til det frafalne Juda skulle være ledsaget av Den Hellige Ånds overbevisende kraft; og profeten ble styrket til den gjerning som lå foran ham. Vers 3. Gjennom hele sitt lange og krevende oppdrag bar han med seg minnet om dette synet. I seksti år eller mer stod han fram for Judas barn som en håpets profet og ble stadig frimodigere i sine forutsigelser om kirkens framtidige triumf.» Prophets and Kings, 307–310.